श्रीशंकरो विजयते

श्रीपुष्पदन्त उवाच ।

महिम्नः पारं ते परमविदुषो यद्यसदृशी स्तुतिर्ब्र
ह्मादीनामपि तदवसन्नास्त्वयि गिरः ॥ अथावाच्यः
सर्वः स्वमतिपरिणामावधि गृणन् ममाप्येष स्तोत्रे
हर निरपवादः परिकरः ॥ १ ॥ अतीतः पन्थानं
तव च महिमा वाङ्मनसयोरतद्व्यावृत्त्यायं चकित-
मभिधत्ते श्रुतिरपि ॥ स कस्य स्तोतव्यः कतिविध-
गुणः कस्य विषयः पदे त्वर्वाचीने पतति न मनः क-
स्य न वचः ॥ २ ॥ मधुस्फीता वाचः परमममृतं

निर्मितवतस्तव ब्रह्मन् किंवागपि सुरगुरोर्विस्मय-
पदम् ॥ मम त्वेतां वाणीं गुणकथनपुण्येन भवतः
पुनामीत्यर्थेऽस्मिन् पुरमथन बुद्धिर्व्यवसिता ॥
३ ॥ तवैश्वर्यं यत्तज्जगदुदयरक्षाप्रलयकृत् त्रयी
वस्तुव्यस्तं तिसृषु गुणभिन्नासु तनुषु ॥ अभव्या-
नामस्मिन् वरद रमणीयामरमणीं विहन्तुं व्याक्रो-
शीं विदधत इहैके जडधियः ॥ ४ ॥ किमीहः किं
कायः स खलु किमुपायस्त्रिभुवनं किमाधारो धाता
सृजति किमुपादान इति च ॥ अतर्क्यैश्वर्ये त्वय्य-
नवसरदुःस्थो हतधियः कुतर्कोऽयं कांश्चिन्मुखरय-

ति मोहाय जगतः ॥ ५ ॥ अजन्मानो लोकाः किम-
वयववन्तोऽपि जगतामधिष्ठातारं किं भवविधिर-
नादृत्य भवति ॥ अनीशो वा कुर्याद्भुवनजनने कः
परिकरो यतो मन्दास्त्वां प्रत्यमरवर संशेरत इमे ॥
६ ॥ त्रयी साङ्ख्यं योगः पशुपतिमतं वैष्णव-
मिति प्रभिन्ने प्रस्थाने परमिदमदः पथ्यमिति च ॥
रुचीनां वैचित्र्यादृजुकुटिलनानापथजुषां नृणामेको
गम्यस्त्वमसि पयसामर्णव इव ॥ ७ ॥ महोक्षः
खट्वाङ्गं परशुरजिनं भस्म फणिनः कपालं चेतीयत्त-
ववरद तन्त्रोपकरणम् । सुरास्तां तामृद्धिं विदधति

म० स्तो०

भवद्भ्रूप्रणिहितां नहि स्वात्मारामं विषयमृगतृष्णा
भ्रमयति ॥ ८ ॥ ध्रुवं कश्चित्सर्वं सकलमपरस्त्वध्रुव-
मिदं परो ध्रौव्याध्रौव्ये जगति गदति व्यस्तविषये ॥
समस्तेऽप्येतस्मिन् पुरमथन तैर्विस्मित इव स्तुवन्
जिह्रेमि त्वां न खलु ननु धृष्टा मुखरता ॥ ९ ॥ तवै-
श्वर्यं यत्नाद्यदुपरि विरिञ्चो हरिरधः परिच्छेत्तुं या-
तावनलमनलस्कन्धवपुषः ॥ ततो भक्तिश्रद्धाभर-
गुरुगृणद्भ्यां गिरिश यत्स्वयं तस्थे ताभ्यां तव किं-
मनुवृत्तिर्न फलति ॥ १० ॥ अयत्नादापाद्य त्रिभु-
वनमवैरव्यतिकरं दशास्यो यद्बाहूनभृत रणकण्डू-

परवशान् ॥ शिरः पद्मश्रेणीरचितचरणाम्भोरुहबले
स्थिरायास्त्वद्भक्तेस्त्रिपुरहर विस्फूर्जितमिदम् ॥११॥
अमुष्य त्वत्सेवा समधिगतसारं भुजवनं बलात्कै-
लासेपि त्वदधिवसतौ विक्रमयतः ॥ अलभ्यापाता
लेऽप्यलसचलिताङ्गुष्ठशिरसि प्रतिष्ठा त्वय्यासी-
द्ध्रुवमुपचितो मुह्यति खलः ॥ १२ ॥ यदृद्धिं सुत्रा
म्णो वरद परमोच्चैरपि सतीमधश्चक्रे बाणः परि
जनविधेयस्त्रिभुवनः ॥ न तच्चित्रं तस्मिन् वरिव
सितरि त्वच्चरणयोर्न कस्याप्युन्नत्यै भवति शि
रसस्त्वय्यवनतिः ॥ १३ ॥ अकाण्डब्रह्माण्डक्षय-

म०

३

चकितदेवासुरकृपाविधेयस्या ऽऽसीद्यस्त्रिनयनविषं
सहृतवतः ॥ स कल्माषः कण्ठे तव न कुरुते नश्रि-
यमहो विकारोऽपि श्लाघ्यो भुवनभयभङ्गव्यस-
निनः ॥ १४ ॥ असिद्धार्था नैव क्वचिदपि सदेवा
सुरनरे निवर्तन्ते नित्यं जगति जयिनो यस्य वि-
शिखाः ॥ स पश्यन्नीशत्वामितरसुरसाधारणमभूत
स्मरः स्मर्तव्यात्मा नहि वशिषु पथ्यः परिभवः॥ १५॥
महीपादाघाताद्व्रजति सहसा संशयपदं पदं वि-
ष्णोर्भ्राम्यद्भुजपरिघरुग्णग्रहगणम् ॥ मुहुर्द्यौ-
र्दौस्थ्यं यात्यनिभृतजटाताडिततटा जगद्रक्षायै त्वं

स्तो०

३

नटासि ननु वामैव विभुता ॥१६॥ वियद्व्यापी
तारागणगुणितफेनोद्गमरुचिः प्रवाहो वारांयः पृष-
तलघुदृष्टः शिरसि ते ॥ जगद्द्वीपाकारं जलधिव-
लयं तेन कृतमित्यनेनैवोन्नेयं धृतमहिम दिव्यं
तव वपुः ॥ १७॥ रथः क्षोणी यन्ता शतधृतिरगेन्द्रो
धनुरथो रथांगे चन्द्रार्कौ रथचरणपाणिः शर इति ।
दिधक्षोस्तेकोऽयं त्रिपुरतृणमाडम्बरविधिर्विधेयैः
क्रीडन्त्यो न खलु परतन्त्राः प्रभुधियः ॥ १८॥ हरि-
स्ते साहस्रं कमलबलिमाधाय पदयोर्यदेकोने त-
स्मिन्निजमुदहरन्नेत्रकमलम् ॥ गतो भक्त्युद्रेकः

पारिणातिमसौ चक्रवपुषा त्रयाणां रक्षायै त्रिपुरहर जागर्ति जगताम् ॥ १९ ॥ क्रतौ सुप्ते जाग्रत्त्वम- सि फलयोगे क्रतुमतां क्व कर्म प्रध्वस्तं फलति पुरुषाराधनमृते ॥ अतस्त्वां संप्रेक्ष्य क्रतुषु फल- दानप्रतिभुवं श्रुतौ श्रद्धां बध्वा दृढपरिकरः कर्मसु- जनः ॥ २०॥ क्रिया दक्षो दक्षः क्रतुपतिरधीशस्त- नुभृतामृषीणामार्त्विज्यं शरणद सदस्याः सुरगणाः॥ क्रतुभ्रंशस्त्वत्तः क्रतु फलविधानव्यसनिनो ध्रुवं कर्तुः श्रद्धाविधुरमभिचाराय हि मखाः ॥ २१ ॥ प्रजाना- थं नाथ प्रसभमभिकं स्वां दुहितरं गतं रोहिद्भूतां

रिरमयिषुमृष्यस्य वपुषा । धनुष्पाणेर्यातं दिव-
मपि सपत्राकृतममुं त्रसन्तं तेऽद्यापि त्यजति न
मृगव्याधरभसः ॥ २२ ॥ स्वलावण्याशंसा धृतध-
नुषमह्नाय तृणवत्पुरः प्लुष्टं दृष्ट्वा पुरमथन पुष्पा-
युधमपि । यदि स्त्रैणं देवीयमनिरतदेहार्धघटना-
दवैति त्वामद्धा बत वरद मुग्धा युवतयः ॥ २३ ॥
श्मशानेष्वाक्रीडा स्मरहर पिशाचाः सहचराश्चिता-
भस्मालेपः स्रगपि नृकरोटीपरिकरः ॥ अमंगल्यं
शीलं तव भवतु नामैवमखिलं तथापि स्मर्तॄणां
वरद परमं मंगलमसि ॥ २४ ॥ मनः प्रत्यक्चित्ते

सविधमविधायात्तमरुतः प्रहृष्यद्रोमाणः प्रमदस-
लिलोत्सङ्गितदृशः ॥ यदालोक्याह्लादं ह्रद इव
निमज्यामृतमये दधत्यन्तस्तत्त्वं किमपि यमिन-
स्तत्किल भवान् ॥ २५ ॥ त्वमर्कस्त्वं सोमस्त्वमसि　　५
पवनस्त्वंहुतवहस्त्वमापस्त्वं व्योम त्वमु धरणिरा-
त्मा त्वमिति च ॥ परिच्छिन्नामेवं त्वयि परिणता
बिभ्रति गिरं न विद्मस्तत्तत्त्वं वयमिह तु यत्त्वं न
भवसि ॥ २६ ॥ त्रयीं तिस्रो वृत्तीस्त्रिभुवनमथो　　५
त्रीनपि सुरानकाराद्यैर्वर्णैस्त्रिभिरभिदधत्तीर्णविकृति ॥
तुरीयं ते धाम ध्वनिभिरवरुन्धानमणुभिः समस्तं

व्यस्तं त्वां शरणद गृणात्योमिति पदम् ॥२७॥ भव शर्वो रुद्रः पशुपतिरथोग्रः सहमहांस्तथा भीमेशा-नाविति यदभिधानाष्टकमिदम् । अमुष्मिन् प्रत्येकं प्रविचरति देव श्रुतिरपि प्रियायास्मै धाम्ने प्रणिहितनमस्योऽस्मि भवते ॥ २८ ॥ नमो नेदिष्ठाय प्रियदवदविष्ठाय च नमो नमः क्षोदिष्ठाय स्मरहर महिष्ठाय च नमः ॥ नमो वर्षिष्ठाय त्रिनयनयविष्ठा य च नमो नमः सर्वस्मै ते तदिदमिति शर्वाय च नमः ॥ २९ ॥ बहुलरजसे विश्वोत्पत्तौ भवाय नमो नमः प्रबलतमसे तत्संहारे हराय नमो

नमः ॥ जनसुखकृते सत्त्वोद्रिक्तौ मृडाय नमो नमः
प्रमहसि पदे निस्त्रैगुण्ये शिवाय नमो नमः ॥३०॥
कृशपरिणति चेतः क्लेशवश्यं क्व चेदं क्व च तव गुण-
सीमोल्लङ्घिनी शश्वदृद्धिः॥ इति चकितममन्दीकृ-
त्य मां भक्तिराधाद्वरदचरणयोस्ते वाक्यपुष्पोपहा
रम् ॥ ३१ ॥ असितगिरिसमं स्यात्कज्जलं सिन्धुपा
त्रे सुरतरुवरशाखा लेखनी पत्रमुर्वी । लिखति यदि
गृहीत्वा शारदा सर्वकालं तदपि तव गुणानामीश
पारं न याति ॥ ३२ ॥ असुरसुरमुनीन्द्रैरर्चितस्येन्दु
मौलेर्ग्रथितगुणमहिम्नो निर्गुणस्येश्वरस्य ॥ सक-

ल गुणवरिष्ठः पुष्पदन्ताभिधानो रुचिरमलघुवृत्तैः
स्तोत्रमेतच्चकार ॥ ३३ ॥ अहरहरनवद्यं धूर्जटेः
स्तोत्रमेतत् पठति परमभक्त्या शुद्धचित्तः पुमान्
यः ॥ स भवति शिवलोके रुद्रतुल्यस्तथात्र
प्रचुरतरधनायुः पुत्रवान् कीर्तिमांश्च ॥ ३४ ॥ महे-
शान्नापरो देवो महिम्नो नापरा स्तुतिः ॥ अघो-
रान्नापरो मन्त्रो नास्ति तत्त्वं गुरोः परम् ॥ ३५ ॥
दीक्षा दानं तपस्तीर्थं ज्ञानं यागादिकाः क्रियाः ।
महिम्नः स्तवपाठस्य कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥
३६ ॥ कुसुमदशननामा सर्वगन्धर्वराजः शशिधर-

वरमौलेर्देवदेवस्य दासः ॥ स खलु निजमाहिम्नो भ्रष्ट एवास्यरोषात्स्तवनमिदमकार्षीद्दिव्यदिव्यं महिम्नः ॥ ३७ ॥ सुरवरमुनिपूज्यं स्वर्गमोक्षैकहेतुं पठति यदि मनुष्यः प्राञ्जलिर्नान्यचेताः ॥ व्रजति शिवसमीपं किन्नरैः स्तूयमानः स्तवनमिदममोघं पुष्पदन्तप्रणीतम् ॥ ३८ ॥ श्रीपुष्पदन्तमुखपंकजनिर्गतेन स्तोत्रेण किल्बिषहरेण हरप्रियेण ॥ कण्ठस्थितेन पठितेन समाहितेन सुप्रीणितो भवति भूतपतिर्महेशः ॥ ३९ ॥ इत्येषा वाङ्मयी पूजा श्रीमच्छङ्कर पादयोः ॥ अर्पिता तेन

मे देवः प्रीयतां च सदाशिवः ॥ ४० ॥ इति श्रीस्कन्दपुराणे पुष्पदन्तगन्धर्वराजविरचिते श्रीशिवमहिम्नाख्यं स्तोत्रं संपूर्णम् ॥ श्रीसदाशिवार्पणमस्तु ॥ श्रीरस्तु ॥

श्रीगणेशायनमः ॥ अथ वेदसारशिवस्तोत्रप्रारम्भः ॥

पशूनां पतिं पापनाशं परेशं गजेन्द्रस्य कृत्तिं वसानं वरेण्यम् । जटाजूटमध्ये स्फुरद्गाङ्गवारिं महादेवमेकं स्मरामि स्मरारिम् ॥ १ ॥ महेशं सुरेशं सुरारातिनाशं विभुं विश्वनाथं विभूत्यङ्गभूषम् ॥ विरूपाक्षमिन्द्वर्कवह्नित्रिनेत्रं सदानन्दमीडे प्रभुं पञ्चवक्त्रम् ॥ २ ॥ गिरीशं गणेशं गले नीलवर्णं गवेन्द्राधिरूढं गुणातीतरूपम् । भवं भास्वरं भस्मना भूषिताङ्गं भवानीकलत्रं भजे पञ्चवक्त्रम् ॥ ३ ॥ शिवाकान्त शम्भो शशाङ्कार्धमौले महेशान शूलिन् जटाजूटधारिन् ॥ त्वमेको जगद्व्यापको विश्वरूप प्रसीद प्रसीद प्रभो पूर्णरूप ॥ ४ ॥ परात्मानमेकं जगद्बीजमाद्यं निरीहं निराकारमोंकारवेद्यम् । यतो जायते पाल्यते येन विश्वं तमीशं भजे लीयते यत्र

विश्वम् ॥ ५ ॥ न भूमिर्न चापो न वह्निर्न वायुर्न चाकाशमास्ते न तन्द्रा न निद्रा
न ग्रीष्मो न शीतं न देशो न वेषो न यस्यास्ति मूर्त्तिस्त्रिमूर्त्तिं तमीडे ॥ ६ ॥ अजं
शाश्वतं कारणं कारणानां शिवं केवलं भासकं भासकानाम् ॥ तुरीयं तमःपारमा-
द्यन्तहीनं प्रपद्ये परं पावनं द्वैतहीनम् ॥ ७ ॥ नमस्ते नमस्ते विभो विश्वमूर्त्ते नमस्ते
नमस्ते चिदानन्दमूर्त्ते ॥ नमस्ते नमस्ते तपोयोगगम्यं नमस्ते नमस्ते श्रुतिज्ञान-
गम्यम् ॥ ८ ॥ प्रभो शूलपाणे विभो विश्वनाथ महादेव शम्भो महेश त्रिनेत्र । शि-
वाकान्त शान्त स्मरारे पुरारे त्वदन्यो वरेण्यो न मान्यो न गण्यः ॥ ९ ॥ शम्भो
महेश करुणामय शूलपाणे गौरीपते पशुपते पशुपाशनाशिन् । काशीपते करुणया
जगदेतदेकस्त्वं हंसि पासि विदधासि महेश्वरोऽसि ॥ १० ॥ त्वत्तो जगद्भवति
देव भव स्मरारे त्वय्येव तिष्ठति जगन्मृड विश्वनाथ ॥ त्वय्येव गच्छति लयं
जगदेतदीश लिङ्गात्मके हर चराचर विश्वरूपिन् ॥ ११ ॥

इति श्रीमच्छङ्कराचार्यविरचितं वेदसारशिवस्तोत्रं संपूर्णम् ।

पं० रामनारायण शर्म्मा द्वारा न्यू अन्नपूर्णा प्रेस बनारस में छपा ।
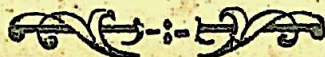
श्रीगणेशाय नमः ॥ पुष्पदंत उवाच ॥ महिम्नः पारं ते परमविदुषो यद्यसदृशी स्तुतिर्ब्रह्मादीनामपि तदवसन्नास्त्वयि गिरः ॥ अथावाच्यः सर्वः स्वमतिपरिणामावधि गृणन्ममाप्येषः स्तोत्रे हर निरपवादः परिकरः ॥१॥ अतीतः पंथानं तव च महिमा वाङ्मनसयोरतद्व्यावृत्त्या यं चकितमभिधत्ते श्रुतिरपि ॥ स कस्य स्तोतव्यः कतिविधगुणः कस्य विषयः पदे त्वर्वाचीने पतति न मनः कस्य न वचः ॥ २ ॥ मधुस्फीता वाचः परमममृतं निर्मितवतस्तव ब्रह्मन्किं वागपि सुरगुरोर्विस्मयपदम् ॥ मम त्वेतां वाणीं गुणकथनपुण्येन भवतः पुनामीत्यर्थेऽस्मिन् पुरमथन बुद्धिर्व्यवसिता ॥ ३ ॥ तवैश्वर्यं य-

स्वयं तस्थे ताभ्यां तव किमनुवृत्तिर्न फलति ॥ १० ॥
अयत्नादापाद्य त्रिभुवनमवैरव्यतिकरं दशास्यो यद्बा-
हूनभृत रणकंडूपरवशान् ॥ शिरःपद्मश्रेणीरचितचर-
णांभोरुहबलेः स्थिरायास्त्वद्भक्तेस्त्रिपुरहर विस्फूर्जित-
मिदम् ॥ ११ ॥ अमुष्य त्वत्सेवासमधिगतसारं भुजव-
नं बलात्कैलासेऽपि त्वदधिवसतौ विक्रमयतः ॥ अल-
भ्या पातालेऽप्यलसचलितांगुष्ठशिरसि प्रतिष्ठा त्वय्या-
सीद्ध्रुवमुपचितो मुह्यति खलः ॥ १२ ॥ यदृद्धिं सुत्रा-
म्णो वरद परमोच्चैरपि सतीमधश्चक्रे बाणः परिजनविधे-
यत्रिभुवनः ॥ न तच्चित्रं तस्मिन्वरिवसितरि त्वच्चर-
णयोर्न कस्या उन्नत्यै भवति शिरसस्त्वय्यवनतिः

॥ १३ ॥ अकांडब्रह्मांडक्षयचकितदेवासुरकृपाविधे-
यस्याऽऽसीद्यस्त्रिनयन विषं संहृतवतः ॥ स कल्माषः
कंठे तव न कुरुते न श्रियमहो विकारोऽपि श्लाघ्यो
भुवनभयभंगव्यसनिनः ॥ १४ ॥ असिद्धार्था नैव
क्वचिदपि सदेवासुरनरे निवर्तन्ते नित्यं जगति
जयिनो यस्य विशिखाः ॥ स पश्यन्नीश त्वामि-
तरसुरसाधारणमभूत् स्मरः स्मर्तव्यात्मा न हि वशिषु
पथ्यः परिभवः॥ १५॥ मही पादाघाताद्व्रजति सहसा सं-
शयपदं पदं विष्णोर्भ्राम्यद्भुजपरिघरुग्णग्रहगणम् ॥ मु-
हुर्द्यौर्दौस्थ्यं यात्यनिभृतजटाताडिततटा जगद्रक्षायै त्वं
नटसि ननु वामैव विभुता ॥ १६ ॥ वियद्व्यापी तारागण-

गुणितफेनोद्गमरुचिः प्रवाहो वारां यः पृषतलघु दृष्टः
शिरसि ते ॥ जगद्द्वीपाकारं जलधिवलयं तेन कृतमि-
त्यनेनैवोन्नेयं धृतमहिम दिव्यं तव वपुः ॥ १७ ॥ रथः
क्षोणी यंता शतधृतिरगेंद्रो धनुरथो रथांगे चंद्रार्कौ
रथचरणपाणिः शर इति ॥ दिधक्षोस्ते कोऽयं त्रिपुरतृ-
णमाडंबरविधिर्विधेयैः क्रीडंत्यो न खलु परतंत्राः प्रभु-
धियः ॥ १८ ॥ हरिस्ते साहस्रं कमलबलिमाधाय पद-
योर्यदेकोने तस्मिन्निजमुदहरन्नेत्रकमलम् ॥ गतो भ-
क्त्युद्रेकः परिणतिमसौ चक्रवपुषा त्रयाणां रक्षायै त्रि-
पुरहर जागर्ति जगताम् ॥ १९ ॥ क्रतौ सुप्ते जाग्रत्त्वम-
सि फलयोगे क्रतुमतां क्व कर्म प्रध्वस्तं फलति पुरुषा-

राधनमृते ॥ अतस्त्वां संप्रेक्ष्य क्रतुषु फलदानप्रतिभुवं श्रुतौ श्रद्धां बद्ध्वा कृतपरिकरः कर्मसु जनः ॥ २० ॥ क्रियादक्षो दक्षः क्रतुपतिरधीशस्तनुभृतामृषीणामार्त्विज्यं शरणद सदस्याः सुरगणाः ॥ क्रतुभ्रेषस्त्वत्तः क्रतुफलविधानव्यसनिनो ध्रुवं कर्तुः श्रद्धाविधुरमभिचाराय हि मखाः ॥ २१ ॥ प्रजानाथं नाथ प्रसभमभिकं स्वां दुहितरं गतं रोहिद्भूतां रिरमयिषुमृष्यस्य वपुषा ॥ धनुःपाणेर्यातं दिवमपि सपत्राकृतममुं त्रसंतं तेऽद्यापि त्यजति न मृगव्याधरभसः ॥ २२ ॥ स्वलावण्याशंसाधृतधनुषमह्नाय तृणवत्पुरः प्लुष्टं दृष्ट्वा पुरमथन पुष्पायुधमपि ॥ यदि स्त्रैणं देवी यमनिरतदेहार्धघटनादवैति

त्वामद्धा बत वरद मुग्धा युवतयः ॥ २३ ॥ श्मशानेष्वा-
क्रीडा स्मरहर पिशाचाः सहचराश्चिताभस्मालेपः स्र-
गपि नृकरोटीपरिकरः ॥ अमंगल्यं शीलं तव भवतु
नामैवमखिलं तथाऽपि स्मर्तॄणां वरद परमं मंगलमसि
॥ २४ ॥ मनः प्रत्यक्चित्ते सविधमवधायात्तमरुतः
प्रहृष्यद्रोमाणः प्रमदसलिलोत्संगितदृशः ॥ यदालो-
क्याह्लादं ह्रद इव निमज्ज्यामृतमये दधत्यंतस्तत्त्वं कि-
मपि यमिनस्तत्किल भवान् ॥ २५ ॥ त्वमर्कस्त्वं सोम-
स्त्वमसि पवनस्त्वं हुतवहस्त्वमापस्त्वं व्योम त्वमु धर-
णिरात्मा त्वमिति च ॥ परिच्छिन्नामेवं त्वयि परिणता
बिभ्रतु गिरं न विद्मस्तत्तत्त्वं वयमिह तु यत्त्वं न भव-

सि ॥ २६ ॥ त्रयीं तिस्रो वृत्तीस्त्रिभुवनमथो त्रीनपि सुरानकाराद्यैर्वर्णैस्त्रिभिरभिदधत्तीर्णविकृति ॥ तुरीयं ते धाम ध्वनिभिरवरुंधानमणुभिः समस्तं व्यस्तं त्वां शरणद गृणात्योमिति पदम् ॥ २७ ॥ भवः शर्वो रुद्रः पशुपतिरथोग्रः सह महांस्तथा भीमेशानाविति यदभिधानाष्टकमिदम् ॥ अमुष्मिन्प्रत्येकं प्रविचरति देव श्रुतिरपि प्रियायास्मै धाम्ने प्रविहितनमस्योऽस्मि भवते ॥ २८ ॥ नमो नेदिष्ठाय प्रियदव दविष्ठाय च नमो नमः क्षोदिष्ठाय स्मरहर महिष्ठाय च नमः ॥ नमो वर्षिष्ठाय त्रिनयन यविष्ठाय च नमो नमः सर्वस्मै ते तदिदमिति सर्वाय च नमः ॥ २९ ॥ बहलरजसे वि-

श्वोत्पत्तौ भवाय नमो नमः प्रबलतमसे तत्संहारे हराय नमो नमः ॥ जनसुखकृते सत्वोद्रिक्तौ मृडाय नमो नमः प्रमहसि पदे निस्त्रैगुण्ये शिवाय नमो नमः ॥ ३० ॥ कृशपरिणतिचेतःक्लेशवश्यं क्व चेदं क्व च तव गुणसीमोल्लंघिनी शश्वदृद्धिः ॥ इति चकितममंदीकृत्य मां भक्तिराधाद्वरद चरणयोस्ते वाक्यपुष्पोपहारम् ॥ ३१ ॥ असितगिरिसमं स्यात्कज्जलं सिंधुपात्रे सुरतरुवरशाखा लेखनी पत्रमुर्वी ॥ लिखति यदि गृहीत्वा शारदा सार्वकालं तदपि तव गुणानामीश पारं न याति ॥ ३२ ॥ असुरसुरमुनींद्रैरर्चितस्येंदुमौलेर्ग्रथितगुणमहिम्नो निर्गुणस्येश्वरस्य ॥ सकलगणवरिष्ठः पुष्पदंताभिधानो रुचि-

रमलघुवृत्तिः स्तोत्रमेतच्चकार ॥३३॥ अहरहरनवद्यं धूर्जटेः स्तोत्रमेतत्पठति परमभक्त्या शुद्धचित्तः पुमान्यः ॥ स भवति शिवलोके रुद्रतुल्यस्तथाऽत्र प्रचुरतरधनायुः-पुत्रवान्कीर्तिमांश्च ॥ ३४ ॥ महेशान्नापरो देवो महिम्नो नापरा स्तुतिः ॥ अघोरान्नापरो मंत्रो नास्ति तत्त्वं गुरोः परम् ॥ ३५॥ दीक्षा दानं तपस्तीर्थं ज्ञानं यागादिकाः क्रियाः ॥ महिम्नस्तवपाठस्य कलां नार्हति षोडशीम् ॥ ३६ ॥ कुसुमदशननामा सर्वगंधर्वराजः शशिधरवरमौलेर्देवदेवस्य दासः ॥ स गुरुनिजमहिम्नो भ्रष्ट एवास्य रोषात्स्तवनमिदमकार्षीद्दिव्यदिव्यं महिम्नः ॥३७॥ सुरवरमुनिपूज्यं स्वर्गमोक्षैकहेतुं पठति यदि मनुष्यः

शिव ॥७॥

प्रांजलिर्नान्यचेताः ॥ ब्रजति शिवसमीपं किंनरैः स्तू-
यमानः स्तवनमिदममोघं पुष्पदंतप्रणीतम् ॥ ३८ ॥
आसमाप्तमिदं स्तोत्रं पुण्यं गंधर्वभाषितम् ॥ अनौप-
म्यं मनोहारि शिवमीश्वरवर्णनम् ॥ ३९ ॥ इत्येषा
वाङ्मयी पूजा श्रीमच्छंकरपादयोः ॥ अर्पिता तेन देवे-
शः प्रीयतां मे सदाशिवः ॥ ४० ॥ तव तत्त्वं न जाना-
मि कीदृशोऽसि महेश्वर ॥ यादृशोऽसि महादेव तादृ-
शाय नमो नमः ॥ ४१ ॥ एककालं द्विकालं वा त्रिका-
लं यः पठेन्नरः ॥ सर्वपापविनिर्मुक्तः शिवलोके मही-
यते ॥ ४२ ॥ श्रीपुष्पदंतमुखपंकजनिर्गतेन स्तोत्रेण
किल्बिषहरेण हरप्रियेण ॥ कंठस्थितेन पठितेन स-

महि ॥७॥

इति
शिवमहिम्नस्तोत्रं समाप्तम् ॥